

Nr 57.

Ankom till riksdagens kansli den 31 maj 1922 kl. 12 f. m.

Bevillningsutskottets memorial med förslag om fortsatt tillämpning av förordningen rörande en särskild stämpelavgift vid köp m. m. av vissa lyxvaror.

Med föranledande av en utav Kungl. Maj:t framlagd proposition beslöt 1919 års riksdag införande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror. Den i överensstämmelse härmed den 11 juli 1919 utfärdade förordningen i ämnet trädde i kraft den 1 september 1919 och gällde till utgången av år 1920.

1919 års
riksdag.

Till 1920 års riksdag avgav Kungl. Maj:t proposition med förslag angående fortsatt tillämpning av nyssnämnda förordning till utgången av år 1921; och blev detta förslag av riksdagen godkänt.

1920 års
riksdag.

Sedermera har 1921 års riksdag (skrivelse nr 399) i anledning av väckt motion beslutat, att ifrågavarande förordning skall med viss ändring, föranledd av en del i andra stämpelförfattningar samtidigt beslutade ändringar, äga fortsatt tillämpning till utgången av innevarande år. I överensstämmelse med riksdagens sålunda fattade beslut utfärdades den 29 juni 1921 förordning (nr 416) om fortsatt tillämpning av förordningen den 11 juli 1919 om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror.

1921 års
riksdag.

I ovan omförmälda skrivelse, däri gjordes enahanda uttalanden som i bevillningsutskottets i ämnet avgivna betänkande (nr 45), har 1921 års riksdag, under erinran att tidigare inom finansdepartementet verkstälts viss utredning rörande lyxbeskattning, i princip uttalat sig för att lyxkonsumtionen gjordes till föremål för en lämpligt anordnad

särskild beskattning. Med framhållande att riksdagen ansåge sig kunna förvänta, att Kungl. Maj:t komme att taga under förnyat övervägande frågan om en genomförd lyxbeskattning, förklarade sig riksdagen anse den ifrågavarande redan gällande beskattningen av denna art böra erhålla förlängd giltighet.

Till innevarande års riksdag har icke vare sig av Kungl. Maj:t eller motionsvis väckts förslag om förlängd giltighet av den ifrågavarande stämpelbeskattningen.

Utskottets
yttrande.

På sätt bevillningsutskottet i annat sammanhang (betänkande nr 10) haft anledning erinra, är frågan om en utsträckt lyxbeskattning för närvarande föremål för utredning inom finansdepartementet.

Bevillningsutskottet, som ansett, att i avvaktan på resultatet av berörda utredning den nuvarande förordningen bör förbliva gällande, har velat i sådant syfte begagna den utskottet jämlikt § 40 riksdagsordningen tillkommande befogenhet att väcka förslag i bevillningsfrågor.

Utskottet får sålunda hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att förordningen den 11 juli 1919 (nr 401) om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror, sådan densamma lyder enligt förordningen den 29 juni 1921 (nr 416), skall äga fortsatt tillämpning till utgången av år 1923.

Stockholm den 31 maj 1922.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Närvarande: herrar Röing, Gustaf Nilsson, Antonsson, Wigforss *, Rosén, Wohlin *, Björnason *, Boman, Rune *, Bårg i Katrineholm, Jönsson i Boa *, Lithander, Johansson i Kälkebo, Olsson i Ramsta *, Henrikson *, Heyman *, Isak Svensson, Uddenberg i Karlskoga, Lövgren i Nyborg och Björklund.

* Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.

Reservation

av herrar *Röing, Antonsson, Boman, Lithander* och *Heyman*, vilka anført:

»Inom utskottet har upplysts, att i finansdepartementet påginge utredning om en särskild beskattning å lyxvaror, och mot dylik beskattning, därest lämplig form kan finnas, torde väl ingen principiell invändning komma att resas.

Denna pågående utredning och det ytterst otillfredsställande resultatet av den ännu gällande provisoriska förordningen rörande en särskild stämpelavgift vid köp m. m. av vissa lyxvaror få väl antagas vara anledning till att Kungl. Maj:t icke förelagt riksdagen förslag om den provisoriska förordningens förnyande, och vid detta förhållande borde enligt vår mening ej heller utskottet begagna sin motionsrätt för förordningens bevarande.»
